

Lys, at den ikke trænger til yderligere Belysning.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Birke) har nu her paa særdeles indsigtfuld Maade gjort Rede for, i hvilken Grad der ved de foreliggende Lovforslag er taget Hensyn til de Indvendinger fra den højeste Sagkundskab her i Landet, som er blevet gjort overfor de Lovforslag, der oprindeligt blev fremsat af Regeringen i det høje Folketing paa Grundlag af Venstres Kommissionsmedlemmers Forslag, saaledes som de var stillet i Forsvarskommissionen. Om end nu de Herrer aldrig saa meget i denne Sammenhæng kæler for Sagkundskaben, saa maa jeg dog have Lov til at sige, at der herigennem er vist Sagkundskaben det Hensyn, som Sagkundskaben overhovedet kan gøre Krav paa, og der er, saaledes som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds udførligt og sagkyndigt har paavist, paa alle de væsentlige Punkter, hvor Sagkundskaben har søgt at sætte ind med Modargumenter, søgt en Imødekommen, som ogsaa det ærede 2det Medlem for 6te Kreds har erkendt betyder væsentlige Forbedringer i Lovforslagene. Sagkundskaben kan ikke kræve og forvente under Behandlingen paa Rigsdagen af en Sag som den her foreliggende, hvis finansielle og personelle Rammer er fastlagt gennem de Forslag, der foreligger til Behandling, at Indstillinger om, at disse Rammer maa blive sprængt gennem Imødekommen af Krav om betydelige saavel personelle som finansielle Udvidelser, skal blive imødekommet. Sagkundskaben ved jo særdeles vel, at det paa ingen Maade er de Herrer Mening, som nu saa stærkt begræder, at denne Sagkundskab ikke imødekommes fra Flertalspartierne Side — hvis de Herrer havde Magt dertil, hvad de jo altsaa for Øjeblikket ikke har —, at imødekomme noget som helst af de Krav, denne Sagkundskab stiller. De vilde blive lagt i Papirkurven omgaaende, hvis de Herrer skulde afgøre noget som helst positivt i denne Sag. Sagkundskaben ved særdeles vel, at hvis det var for de Herrer Øren, den skulde tale, vilde den paa Forhaand møde lutter døve.

Dernæst er jo ogsaa Folkeafstemningskravet kommet frem her, Kravet om, at denne Sag ikke ligesom enhver anden Sag kan afgøres indenfor den høje Rigsdag paa Grundlag af det Mandat, som dennes Medlemmer har faaet af Vælgerne. Den Betragtning, som vi fra Venstres Side har anlagt overfor Folkeafstemningskravet, har stedse været denne, at dette Kravs Imødekommen vil betyde en afgjort Svækkelse

af hele den parlamentariske Idé og en afgjort Forringelse af den Ansvarsfølelse, som altid bør være til Stede indenfor Rigsdagen. Naar dertil kommer, at det, der her sker, er Gennemførelsen af Forslag, som samtidig med, at deres Forsvarlighed kan fastslaaes, betyder en Reduktion baade med Hensyn til de personlige Byrder og med Hensyn til de økonomiske Byrder, føler jeg mig overbevist om, at det er Rigsdagens Pligt at paatage sig Ansvaret for en saadan Ordning Gennemførelse. Der forlyder da heller intet om, at man fra de Partiers Side, som kræver denne Folkeafstemning, nogen Sinde har vist nogen Tilbøjelighed til at spørge Befolkningen i den Periode, da man gennemførte den ene Foranstaltning efter den anden, som var ubetinget og afgjort stridende imod de Løfter, man fra de Partiers Side havde givet Befolkningen forud for sidste Valg, medens det Standpunkt, vi her indtager, denne Reduktion indenfor det forsvarligheds Ramme, er i nøje Tilknnytning til de Udtalelser, vi fra Venstres Side har fremsat forud for Valget i 1920, og som vi havde givet Vælgerne Løfte om at indfri i den 4-aarige Periode, som skulde følge paa disse Valg. Det viste sig da ogsaa, at man, da man ikke kunde faa de Dagsordener gennemført i det høje Folketing, som krævede Folkeafstemning, gladelig stemte for en Dagsorden, som ikke indeholdt noget som helst Krav i saa Henseende, men indskrænkede sig til at forlange Udsættelse for at faa tilvejebragt en Ordning, som var i bedre Overensstemmelse med Folkets Tarv, end Forslagsstillerne mente, at det nu foreslaaede var. Denne Dagsorden stemte de Herrer fra radikal og socialdemokratisk Side gladelig for, men det viser jo, at det er ikke Folkeafstemningskravet, der i denne Sammenhæng er det bestemmende, men det er ene og alene at faa denne Sag standset. Man mener: Kommer Tid, kommer Raad — og jeg forstaar vel, at Socialdemokraterne kan ræsonnere som saa, thi lige saa varmt som Socialdemokraterne ønsker det, lige saa varmt ønsker vi, at de internationale Forhold i den kommende Tid maa udvikle sig paa en saadan Maade, at man kunde nærme sig det socialdemokratiske Afrustningsforslag; men at man fra det radikale Venstres Side skulde kunne tænke sig, at der nogen Sinde vil kunne samles et Flertal i Befolkningen for Gennemførelsen af en Ordning, der samtidig med, at den har et militært Tilsnit, erklæres overhovedet ikke at have nogen anden Opgave